

— Forenzní psycholog Martin Stein
se vrací do devadesátek —

S JÍDLEM ROSTE CHUŤ

MARIE HOROVÁ

Copyright © Marie Horová, 2025
© Grada Publishing, a. s., 2025

ISBN 978-80-271-6011-2

S JÍDLEM ROSTE CHUŤ

MARIE HOROVÁ

Kniha obsahuje explicitní popisy sexualizovaného násilí.
Pokud jste na toto téma citliví, zvažte prosím její čtení.

Prolog

Noční autobus byl téměř prázdný až na pár unavených pasažérů v přední části vozu. Muži opřenému o okno hned za řidičem hlava na každé sebemenší nerovnosti mírně poskočila a s fuknutím se opět přilepila na sklo. Přesto podřimoval dál, jako by právě tohle otloukání levého spánku bylo jeho ukolébavkou.

Autobus zajel na zastávku a s trhnutím přerušil svou jízdu. Mladá žena vstala a prostředními dveřmi opustila prostor, který sice nebyl komfortně vytopený, ale přece jen v něm bylo příjemněji než venku. Periferním pohledem zaznamenala, že zadními dveřmi vystupuje ještě jeden muž. Všichni ostatní zůstali dál na svých místech, aby je autobus postupně vyplivl někde blíž jejich domovům.

Kolem ženy profícel studený vítr. Nasadila si na hlavu kapuci lemovanou světle hnědou imitací kožešiny a ruce zabořila hluboko do kapes vínové bundy. Dveře autobusu při zavírání vydaly hlasitý vzdech a vůz opustil zastávku. Žena se vydala na cestu domů.

Tenký poprašek večerního sněhu v mrazivém počasí křupal pod nohama jako vaječné skořápky. Ve světle pouličních lamp bedlivě sledovala chodník, aby se vyhnula polámaným a částečně propadlým betonovým dlaždicím. *Taky už by to mohli opravit*, lamentovala v duchu a pokračovala dál téměř tanečním krokem. V místech, kde jedna lampa nesvítla, zpomalila a zabočila na cestu vedoucí k panelovému domu, v němž na ni ve čtvrtém patře čekal její malý, vyhrátý byt s měkkou postelí.

Zvuk, který za sebou uslyšela, byl tak náhlý, že se nestihla ani otočit. Někdo ji pevně chytil zezadu a pravou dlaní jí zakryl ústa. Jeho silné objetí ji tlačilo na paže kousek pod rameny.

„Drž hubu, děvko,“ zašeptal jí do ucha, až se jí zježily vlasy na zátylku.

Do tváří se jí nahrnulo horko. Ucítila tlak, kterým ji chtěl nasměrovat mezi keře kousek od cesty. Začala sebou házet. Ohnula obě ruce v loktech a snažila se mu vymanit ze sevření. To však ještě zesílilo. Chtěla ho praštit do rukou, ale manévrovací prostor měla tak malý, že z toho vyšlo jen několik chabých plácnutí. Zvedla pravou nohu a vši silou dupla v domnění, že zasáhne podpatkem špičku nebo nárt jeho nohy. Netrefila se. Podpatek vysokých kozaček tvrdě narazil na kraj jedné z dlaždic, noha se jí zvrtila a ona ucítila ostrou bolest v kotníku. Jeho dlaň smrděla nikotinem. Pokusila se ho do ní kousnout, ale zuby ho na napnuté kůži jen několikrát lehce zaškrábaly.

„To by stačilo, ty kurvo,“ zašeptal výhružně a zamířil s ní do křoví.

Rozhodla se, že mu to neulehčí a vůbec nehýbala nohama, takže ji musel táhnout. I přes dlouhou bundu cítila, že je vzrušený. Mozek, který se ještě před chvílí znavený těšil na spánek, jel teď na plné obrátky, jak se snažil vymyslet únikový plán z téhle situace. Srdce jí zrychleně bušilo a jeho zběsilé tempo cítila nejen v hrudi, ale také v tepnách na krku. Měla pocit, že se jí v hrdle vzpříčilo celé jablko, které ji teď dusilo.

Když byli pár metrů od cesty, ucítila ránu v levé podkolenní jamce, až se jí podlomily nohy. Jeho tlak povolil a ona jen tak tak stihla dát ruce před sebe, aby při pádu neskončila obličejem na promrzlém povrchu s ojíněnou trávou. Využila toho, že má volná ústa, zhluboka se nadechla a z plných plic zakřičela. Ozvalo se však jen ochraptělé: „Pomo...“ C ani dořít nestihla, protože ji najednou plnou silou udeřila do spánku mužova pěst.

V hlavě jí ta rána rezonovala a před očima se jí dělaly mžítiky jemně jako poletující vložky. Jakoby z dálky k ní dolehla další mužova slova: „Jestli ještě zkusíš rvát, zabiju tě.“

Chytil ji za temeno a tlačil ji obličejem k zemi, zatímco druhou rukou jí vyhrnoval dlouhou úpletovou sukni. Měla pocit, že se udusí a mírně natočila hlavu na stranu, aby se mohla alespoň trochu nadechnout. Druhou rukou jí zatlačil do beder a přišpendlil tak k zemi i zbytek jejího těla.

Sundal ruku z jejích zad a trhal jí punčochy. Silon se jí zařezával do boků a stehén. Držela nohy pevně u sebe. Začal se mezi ně dobývat kolenem. Tlak byl obrovský, ale nehodlala se vzdát a nepolevovala. Slyšela jeho přerývané funění. Už měl jedno koleno mezi jejíma nohama a tlačil tam i to druhé. Přiskřípl jí kůži na vnitřní straně stehna. Pálilo to, ale přesto se pokoušela dál bránit. Už se mu podařilo nacpat mezi její nohy obě kolena a začal jí je roztahovat od sebe. Svaly měla zaťaté co nejpevněji, přesto to bylo oproti jeho síle málo. Jednou rukou jí stále držel hlavu, druhou jí jediným škubnutím strhl kalhotky.

Uslyšela cinknutí přezky na pásku a krátké zasvěštění zipu. Tvrdě do ní vstoupil a začal přirážet. Z pocitu, že je ta odporná, potom a tabákem páchnoucí bytost uvnitř jejího těla, se jí zvedal žaludek. Dýchala krátce se zaťatými zuby a zaháněla tak zvracení. Zpod pevně zavřených víček se jí draly ven slzy. S podivným zahučením se muž udělal. Ani nevnímala chlad promrzlé hlíny, na které ležela. Muž z ní schlíple vyklouzl a pomalu se začal zvedat. Povolil trochu i tlak na její hlavu, kterou jí probíhala jediná myšlenka. *Ted' musíš utéct!* Doufala, že to hovado bude alespoň na pár vteřin paralyzované svým rychlým vyvrcholením. Z posledních sil se prudce zvedla na všechny čtyři a tím pohybem mu zadkem silně vrazila do břicha. Krátce zavrával, ale ustál to a ona ucítila další ránu pěstí, tentokrát do boku. Připravilo ji to o rovnováhu a upadla.

Muž si klekl na její hýždě a chytil ji za kapuci. Táhl jí tak hlavu nahoru a dozadu. Jezdec zipu se jí zaryl do krku. Otočil se za sebe a druhou rukou zvedl její kabelku. Rychlým pohybem ji omotal kožený popruh kolem krku a začal utahovat. Ruka jí vystřelila k místu, kde jí stahoval hrdlo, a snažila se dostat prsty pod tenký pruh kůže. Nemohla dýchat. V krku i plicích ji páliło a obraz před ní se stále víc rozostřoval. Nedo-statek vzduchu postupně vyřazoval z provozu jednu tělesnou funkci za druhou. Tělo ochabło, až připomínalo pouhou hadrovou panenku. Po posledních krátkých záškubech sevření popruhu povolilo a její hlava tiše dopadla na chladnou zem.

1

6. prosince 1997

Na místě nálezu mrtvého těla, které jim svědek oznámil před pár desítkami minut, už se hemžili lidé z výjezdové skupiny. Kapitán Josef Tejc se k nim blížil rozvážnou chůzí, která působila, že si spíš vyrazil na ranní procházku, než že by mířil na místo činu. Byl vysoký a štíhlý a člověk by se musel dívat opravdu zblízka, aby v jeho pečlivě zastřižených tmavých vlasech spatřil těch několik stříbrných nitek, které oznamovaly, že dožrál do věku, kdy už měl přece jen něco za sebou.

„Tak jak to vypadá?“ zeptal se zamračeně a špičkou jazyka zkontroloval svou pravou horní stoličku, kvůli které se v noci pořádně nevyspal.

„Mladá žena. Tak kolem dvaceti,“ informovala ho rychle nadporučice Patricie Charvátová, jedna z nejmladších v jeho týmu. „Podle patoložky ji vrah uškrtil popruhem kabelky, která oběti patřila. Smrt nastala po půlnoci, někdy mezi půl jednou a třetí. Patoložka se ještě pokusí dobu smrti upřesnit s ohledem na teplotní podmínky.“

„Byla znásilněná?“ vyslovil další otázku, zatímco pomalu postupovali k místu obehnanému červeno-bílou páskou.

„To zatím stoprocentně nevíme. Je oblečená,“ upřesnila a mírně se otrásla, což mohlo být způsobeno jak blízkostí předčasně ukončeného života, tak mrznoucím deštěm, který se na ně s lehkým šuměním snášel z šedivé oblohy. „Má sice roztrhané punčochy, ale to se mohlo stát, když ji vrah vlekl. Vypadá to ale podobně jako u té vraždy, kterou už

řešíme, takže si zkusím tipnout, že se minimálně o sexuální napadení pokusil.“

„No,“ zamračil se kapitán, „my ale nejsme sportovní sázkaři, takže netipujeme a počkáme si na výsledky pitvy.“

„Samozřejmě,“ pronesla Patricie s lehkým zahanbením jako školačka, která zapomněla domácí úkol.

Zastavili se nedaleko policejní pásky. Před nimi se tyčily dva dlouhé panelové domy ve stejné barvě, jakou měla dnešní obloha. Mezi nimi byla vidět další, úplně stejně fádni budova. Za některými okny se svítilo a velké žluté čtverce tak alespoň trochu rozbíjely monotónnost šedivých fasád.

„To si jí někdo všiml až v osm ráno?“ stočil kapitán směr hovoru k době, ve které se o nálezu těla dozvěděli. Zadíval se na vysoké obytné objekty. „Tady přece bydlí spousta lidí,“ zamumlal napůl pro sebe.

„Vrah ji odtáhl kousek stranou. Do těch míst není z žádné cesty, kudy lidé běžně chodí, dost dobře vidět,“ vysvětlovala Patricie. Mezi svými kolegy oblečenými v šedé a černé barvě působila ve své fialové zimní bundě dost výrazně, což ještě umocňovala její výška sto osmdesát centimetrů, díky níž se mohla kapitánovi dívat zpřímá do očí.

„Tak jak ji našel ten, co to oznámil?“ zajímalo kapitána.

„Venčil psa a ten se mu zaběhl,“ pokrčila kriminalistka rameny. Zpod sedého kulichu jí vykukoval tlustý cop spletený z hustých černých vlasů.

„My ty pejskaře nemít, tak ani nemáme co vyšetřovat,“ podotkl ironicky.

„Kdo tu s tebou je?“ monitoroval rozmístění svého týmu, protože telefonát o zavražděné ženě ho zastihl doma zrovna ve chvíli, kdy chtěl volat svému zubaři, než mu došlo, že je sobota. Jel proto rovnou sem a v kanceláři se vůbec nezastavoval.

„Jen Karel,“ ohlédla se Patricie přes rameno ke svému kolegovi obhlížejícímu místo činu, „ostatní jsou na baráku. Čekají, až jim sdělíme nacionálně zavražděné, aby mohli dát dohromady nějaké informace.“

„Fajn,“ zahučel Tejc a vyrazil do míst, kde se to teď hemžilo techniky shromažďujícími stopy a uniformovanými policisty udržujícími v dostatečné vzdálenosti zvědavce.

Kapitán Karel Skála měl stejně mohutnou postavu, jakou evokovalo jeho příjmení. Byl sice o něco menší než Tejc, ale měl široká ramena a silný krk nesoucí poměrně velkou kulatou hlavu s širokým obličejem. Vysoké čelo mu teď zakrývala pletená čepice v zeleno-bílé kombinaci barev jeho oblíbeného fotbalového týmu. Trochu to působilo, že tlusté tmavé obočí brání tomu kusu pleteniny, aby mu nepadal do světle hnědých očí.

Tejc se za ním vydal a Patricie ho následovala. Jeden z policistů nadzvedl pásku. Oba kriminalisté se museli vyhnout rozložitému zelenému smrku a dostali se tak jen na pár kroků od mrtvé ženy. Nacházela se v cípu mezi dvěma řadami opadavých keřů, jejichž holé větve se hustě proplétaly mezi sebou. Ležela na břiše s rukama úhledně složenýma podél těla. Hlavu měla otočenou na stranu k pravému rameni a oni jí teď hleděli přímo do tváře. Ústa měla pootevřená a její široce otevřené oči na ně hleděly prázdným pohledem, ze kterého před pár hodinami někdo vymazal všechny emoce.

„Co máš, Karle?“ zalétl pohledem k malé hnědé knížce, kterou mohutný muž listoval.

„Zuzana Kadlecová,“ zahuhlal do šály v barvách, jakou měla jeho čepice. „Narozena 3. června 1976, takže...,“ odmlčel se, když počítal.

„Takže 21 let,“ přerušil ho Tejc nervózně.

„Jo,“ pokýval jeho podřízený hlavou. „Jdu to dát vědět klukům,“ oznámil, a aniž by čekal na reakci, zamířil k jednomu z nedaleko stojících

policejních aut, ve kterém byla radiostanice umožňující volání přes operátora.

„Dobré ráno,“ usmála se asi padesátiletá žena, která se právě chystala opustit zapáskované místo činu. Patoložka Magdaléna Vacková byla menší postavy s plnými tvary a krátkými tmavými vlasy, které měla trvalou ondulací upravené do kudrn připomínajících smotky papíru na vánoční řetězy.

Tejc jí pozdrav opětoval a čekal, až bude co nejbližší u něho, a on nebude muset zbytečně zvyšovat hlas a dávat tím potravu pro uši ne- daleko stojícím zvědavcům. „Něco víc než dobu smrti a způsob zabití mi řekneš?“

„To je ti málo?“ zaklonila hlavu a prohlížela si ho modrýma očima nad silnými tmavými obroučkami svých brýlí, které teď měla posunuté na špičce úzkého nosu s malým čtverečkem na konci.

„Trochu ano,“ přiznal, „když hledáme motiv, chtěl bych vědět trochu víc.“

„Myslíš, jestli byla znásilněná?“ ujistila se patoložka, zda správně pochopila směr jeho myšlenkových pochodů.

„Tak nějak,“ přisvědčil Tejc.

„Tak s tím ti v tuhle chvíli nepomůžu,“ zavrtěla jemně hlavou. „Na to si opravdu budeš muset počkat až po pitvě. Ale že jsi to ty, vezmu ji přednostně.“ Usmála se.

„Děkuju,“ zhodnotil její nabídku Tejc a pootočil se, když doktorka procházela blízko něho a on cítil vůni jejího parfému s výraznou vanil- kovou složkou.

„Ale myslím, že už teď můžete počítat s tím, že tu máte sérii,“ zasta- vila se najednou.

„Proč myslíš?“

„Protože má navlečený ten samý prstýnek jako ta minulá. Stejný zlatý šmuk s červeným kamínkem ve tvaru srdíčka.“

„Skvělý,“ vzdychl a zvedl hlavu k panelovým domům. „Mimochodem to bude něco, než projdeme tyhle partaje, jestli někdo něco neviděl. Nejdřív budeme muset zjistit, proč tady vůbec byla v tak pozdních hodinách.“

Patricie se lehce kousla do spodního rtu, když opět chtěla říct, že by si tipla, a místo toho pronesla: „Nevypadá to, že by tu byl nějaký podnik, kde by se mladá žena chtěla bavit, takže tady buď bydlí, nebo šla za někým na návštěvu.“

„Budeme moudřejší, až o ní zjistíme něco víc. Tady v tuhle chvíli už nic nevymyslíme,“ zkonstatoval a vydal se zpět k chodníku. „Tak pojď,“ vyzval svou mladou podřízenou, „čeká nás spousta práce.“

2

6. prosince 1997

Polovinu dne strávili zvoněním na jednotlivé byty v nedalekých panelových domech. *Nikdo vám na policejní akademii neřekne, že ukazováček bude při téhle práci jednou z nejpoužívanějších částí vašeho těla*, prolétlo hlavou Patricii, když stála už asi na padesáté rohožce. Hledání někoho, kdo by si mohl čehokoliv všimnout v tu pozdní hodinu, kdy byl jedné mladé ženě ukončen život, bylo složitější než se na počátku zdálo. Nepřidávalo tomu ani mrazivé počasí, kdy i ti, kteří byli zvyklí ponocovat, měli v rámci tepelného komfortu okna zavřená. Za dalšími dveřmi zase nacházeli pouze hrobové ticho, protože obyvatelé žijící v prostoru za nimi byli zapojeni do pracovního procesu nebo využili víkend k lepším kratochvílím, než bylo čekání na návštěvu kriminálky.

„Dobrý den, nadporučice Charvátová,“ zvedla Patricie průkaz do úrovně stařenčiných očí. „Neznáte tuto ženu?“ zopakovala poněkud unaveně otázku položenou dnes už tolikrát, že si připadala jak mluvící panna s jednou a tou samou nahranou hláškou. V ruce držela fotografii, kterou její kolegové vytáhli z policejní databáze.

„Ale samozřejmě,“ odpověděla stará paní, která musela mírně zaklonit hlavu, aby se Patricii dívala do očí. Úsměv na rtech rozehrál nadšením i oči ve stejně šedé barvě, jakou měly její polodlouhé vlasy sčesané do pevného culíku staženého na temeni tenkou růžovou gumičkou. „To je Zuzana. Bydlí nade mnou.“

„Měla bych na vás pár otázek,“ vyhrkla v náhlém návalu nové energie Patricie, která měla před sebou odpověď alespoň na jednu otázku. Ta mladá žena byla v těchto místech proto, že mířila domů.

Stará žena se najednou zarazila a úsměv se z její tváře vytratil stejně rychle, jako do ní předtím vstoupil. „Stalo se jí něco?“ zeptala se se zjevnou obavou v hlase.

Patricie se zmocnila směs rozporuplných pocitů, kdy se v ní prala radost nad tím, že konečně byla o trochu blíže k alespoň nějakým informacím, které hledala, a zároveň se k ní vetřel lehký náznak smutku z hlasu staré ženy stojící před ní.

„Bohužel ano,“ připustila kriminalistka, „vyšetřujeme její úmrtí.“ Chtěla tuto skutečnost sdělit co nejšetrněji, ale všechna slova, která situaci popisovala, jí přišla neosobní a chladná, takže si prostě vybrala ta, co vyhodnotila jako nejvíc neutrální.

Stará paní pootevřela ústa a třemi prsty pravé ruky se dotkla svých tenkých rtů.

„Jak dobře jste ji znala?“

„Tak,“ špitla žena. „Tak nějak jako se sousedi znají,“ pokrčila rameny. „Vím, že tu bydlí. Teda bydlela,“ opravila se s jistým zmatením, jako by si tu myšlenku stále nechtěla vpustit hlouběji do své mysli.

Patriciina sotva nabytá naděje ji opouštěla. Přesto zkusila položit další dotaz: „Bydlela s někým?“

Žena s řídkým šedivým culíkem zavrtěla hlavou. „Jen občas jsem ji tu vídala s nějakým mladíkem. Asi to byl její přítel,“ rozvinula svou domněnku po chvilce přemýšlení.

„Studovala nebo pracovala?“ neholdala se Patricie vzdát právě nalezeného, byť skromného zdroje informací.

„No,“ otálela žena s odpovědí, takže to o náležitě protáhla. „Jednou mi říkala, že pracuje v nějakém baru.“

„Nevzpomínáte si na jméno toho baru?“

Stařenka pomalu zavrtěla hlavou. „Co se jí vlastně stalo?“ vyslovila otázku, která ji svrběla na jazyku od chvíle, kdy ji ta policistka stojící na její tmavě modré rohožce informovala o Zuzanině smrti.

„To je zatím předmětem vyšetřování,“ odpověděla Patricie neurčitě a rychle přidala další dotaz. „Nevíte, proč byla tak pozdě v noci venku?“

Stará paní se opět na několik vteřin odmlčela. „Možná jela z práce?“ byla její následná odpověď s nepatrným otazníkem na konci.

„Měla vlastní auto, nebo jak se dopravovala domů?“

„Auto určitě neměla,“ řekla žena a zavrtěla hlavou. „Myslím, že jezdila nočním autobusem?“ byla to zase spíš otázka než odpověď.

„Je ještě něco, co byste mi o ní mohla říct?“

„Byla moc hodná a taky tichá. Ne jako ty dvě, co v tom bytě bydlely před ní. Ty si pořád pouštěly nahlas hudbu a taky děsně dupaly.“

„Ten byt si Zuzana od někoho pronajímala?“ zbystřila Patricie.

Někde pod nimi se ozvalo zabouchnutí dveří následované krátkým cvakáním, jak někdo spěšně otáčel klíčem v zámku, a vzápětí se ozval klapot tvrdých podrážek na schodech, který slábnul, až byl ukončen tlumeným fuknutím zavírajících se vstupních dveří panelového domu.

„Jo. Od pana Krátkého. On už v něm tak pět let nebydlí a jen ho pronajímá. Většinou nějakým mladým,“ potvrdila stařenka.

„Nemáte na něho nějaký kontakt?“

„To bohužel nemám,“ vyloudila omluvný tón a posunula si brýle s širokými béžovými obroučkami, které jí při rozhovoru trochu sjely z drobného nosu.

„To nevadí,“ usmála se Patricie. „I tak jste mi moc pomohla. Kdybyste si ještě na něco vzpomněla,“ vytáhla vizitku, „zavolejte mi, prosím, na tohle číslo. Kdybych tam nebyla, vždy je tam nějaký kolega, tak mi u něj jen nechte vzkaz a já se vám ozvu.“ Podávala ženě malou bílou kartičku.

Když se rozloučily a dveře se za starou paní zavřely, vystoupala Patricie do dalšího patra. Na tmavě hnědých dveřích, které hledala, byla cedulka se jménem Miroslav Krátký. Vzala do ruky vysílačku a spojila se s kapitánem Tejcem.

„Už vím, kde bydlela,“ oznámila.

„Výborně. Alespoň něco,“ ocenil Tejc.

„Akorát to má menší zádrhel,“ zamračila se.

„A to?“

„Bydlela tady sama v nájmu, takže musíme najít majitele bytu, aby nám ho otevřel.“

Tejcův povzdech nemohl být hlasitější. „No, co se dá dělat,“ dodal unaveně.

3

6. prosince 1997

Z úzké předsíně se vstupovalo jedněmi dveřmi do místnosti sloužící coby obývací i ložnice v jednom a druhými pak do nevelké kuchyně. Na protilehlé straně byl vstup do prostor z modrošedého umakartu, kde se nacházela miniaturní koupelna se sprchovým koutem a WC.

Kapitán Tejc a Patricie se po bytě pohybovali pod bedlivým dozorem majitele bytu Miroslava Krátkého, kterého nechali stát v úzké chodbě. Přesto měl díky velikosti bytové jednotky skvělý přehled o všem, co kriminalisté dělali.

Začali v místnosti, která byla nejbližší vchodovým dveřím. Pokoj byl vybaven nábytkem, který působil, že je to jeho poslední štace, jen nikdo zatím neměl odvahu se s ním plně rozloučit. Po vstupu do místnosti okamžitě upoutala pohled válenda stojící pod oknem. Byla pečlivě ustlaná a na sněhobílém povlečení posetém drobnými světle modrými vločkami seděl malý plyšový lev, který se plastovými očima upřeně díval na každého nově příchozího. U nízkého konferenčního stolku ze světlého dřeva byla přisunutá dvě ošuntělá modrá křesla a za dveřmi se ukrývala vysoká skříň. Pak už tu byla jen nízká bílá komoda a dvě poličky na zdi s pár knihami, šperkovnicí a klipsem připevněnou červenou lampičkou. Patricie otevřela horní zásuvku komody a probírala se spodním prádlem oběti. Opatrně nadzvedávala komínky pečlivě složených krajkových i bavlněných kousků, které jindy zůstávaly před okolím skryty.

Připadala si u toho trochu nepatříčně, ale v duchu si opakovala, že to přece dělá pro tu mladou ženu. Pro to, aby našli jejího vraha.

Zaklapla šuplík a začala prohledávat ten pod ním. Vzadu pod hromádkou triček a halenek zachytily její hmatové receptory na konečcích prstů dotek papíru. Vytáhla obálku a po jejím otevření na ni vykoul nejen tatíček Masaryk, ale i upřené pohledy Emy Destiniové a Františka Palackého. Zběžně odhadla sumu na sedmdesát až osmdesát tisíc. Chvilí zaváhala, jestli má obálku vrátit zpět, ale nakonec ji přidala k důkazům.

Kapitán Tejc se mezitím přesunul do předsíně, kde ležel na botníku červený tlačítkový telefon a vedle něj malý zápisník. Kapitán jím zalistoval a na zem vypadlo pár vložených vizitek a několik papírků s telefonními čísly a jmény napsanými drobným čitelným rukopisem. Sklonil se, aby je posbíral. Další kontakty byly vepsané přímo v zápisníku, kterým teď listoval.

„Jak dlouho tady slečna Kadlecová bydlela?“ obrátil se na majitele bytu.

Hubený muž s prořídlymi světlými vlasy, knírkem zažloutlým od nikotinu a výraznými kruhy pod modrošedýma očima působil nevyspale. Tento dojem ještě umocnilo mohutné zívnutí, při kterém se ani neobtěžoval dát si ruku před pusku a zcela tak odhalil svůj nepravidelný chrup. Kapitánovi připomínal jednoho animovaného hlodavce, ale nemohl si vybavit kterého přesně.

„Teprve od dubna,“ odpověděl muž a na pár sekund se odmlčel, aby z něj následně vypadlo to, co mu vrtalo hlavou už od chvíle, kdy byl informován o smrti své podnájemnice. „Jak sem teď tak narychlo seženu někoho nového? Navíc takhle před Vánoce.“

Kapitán Tejc přestal listovat zápisníkem a nevěřícně se na něho podíval. Najednou měl na jazyku hned několik ne zrovna milých slov, ale všechna spolknul a místo toho zcela klidně pronesl: „Budeme dělat,

že jste nic takového neřekl, a vrátíme se k systému, kdy otázky budu pokládat jenom já.“

Miroslav Krátký se nadechl a chtěl zaprotестovat, ale teprve s tím nádechem mu došlo, že tón, kterým Tejc vyslovil poslední větu, nedával prostor na žádné polemizování. Nakonec tedy jen pomalu přikývl.

„Víte, kde pracovala?“ vrátil se kapitán k prohlížení malého notesu.

„Nikdy se mi o tom nezmínila,“ pokrčil rameny, „a mě to ani nezajímalo. Hlavně že pravidelně platila nájem.“

„Samozřejmě,“ poznamenal Tejc sarkasticky, což muž se svou nízkou mírou pochopení emocí druhých nedokázal rozpoznat, takže vypadal potěšeně z toho, že ho kriminalista chápe.

„Chodila s někým?“

„To taky nevím. Nebavili jsme se spolu o osobních záležitostech.“

Patricie dokončila prohlídku obytné místnosti a prošla kolem obou mužů do kuchyně s šedou kuchyňskou linkou a malým obdélníkovým stolem, u něhož stály tři kovové židle s polstrováním z pomerančově oranžové koženky. Hned při vstupu ji zaujala skleněná mísa stojící uprostřed jídelního stolu, která byla plná malých čtvercových i obdélníkových balení zápalek z různých hospod a klubů. Zběžně je prohrábla a rozhodla se, že je vezme s sebou, protože doufala, že díky nim narazí na bar, ve kterém oběť údajně pracovala.

Mezitím se kapitán v konverzaci s majitelem bytu přesunul přímo k jeho osobě. „Kde pracujete vy?“ upřel na muže pohled.

„Já?“ nechápala lidská kopie animovaného hlodavce. „Proč jako já?“

„Pane Krátký, už jsme se přece dohodli, že otázky budu pokládat já, tak prostě odpovězte,“ řekl kriminalista svým neklidnějším tónem, který v jeho hlasovém repertoáru byl.

„Mám tady nedaleko takovou malou hospodu,“ odpověděl po chvíli. „Jmenuje se U Míry. Jestli znáte.“

Tejc náznak otázky přešel a zadíval se na mužovu ruku. „Co se vám stalo?“

Krátký ji zvedl do úrovně prsou a přejel prsty po tenkém rudém škrábanci, který se mu táhl přes celý hřbet pravé ruky s vystouplými žilami. „Tohle? To jsem narážel sud. To nic není,“ zasmál se nervózně.

„Co jste dělal v noci ze včerejška na dnešek mezi půlnocí a řekneme tak druhou ranní?“

„To jsem jako podezřelej?“ zeptal se dotčeně.

Tejc během čekání na odpověď zabrousil jazykem k bolavé stoličce a zamračil se. Věřil, že po návštěvě zubaře bude mít daleko lepší náladu, ale teď si jeho zamračený výraz muž vyložil jako reakci na to, že neodpověděl a neochotně utrousil: „Byl jsem v tý svý hospodě.“

„Tak pozdě?“ nadzvedl kapitán obočí a na čele se mu objevilo několik horizontálních vrásek.

„Jo. V pátek zavíráme až v jednu, ale když jsou tam hosti, máme i do dýl. Včera jsme tam měli mikulášskou zábavu, tak se některým domů nechtělo.“ Spokojeně se usmál.

„Může vám někdo vaše alibi potvrdit?“

„Jasně,“ zafuněl Krátký, „personál i štamgasti. Takovejch dvacet třicet lidí určitě.“

„Nikam jste se nevzdálil ani na chvíli?“

„Vůbec se mi nelíbí, kam tenhle rozhovor směřuje,“ ohradil se muž. „Proč bych asi tak zabíjel svoji podnájemnici? Mám s tím teď jenom starosti.“

„Tak opustil jste tu hospodu, nebo ne?“ zopakoval Tejc.

„Ne. Byl jsem pořád tam,“ odsekl majitel bytu. „Ještě něco?“

„Myslím, že to mi prozatím stačí,“ pokýval hlavou Tejc a vydal se za Patricií do kuchyně, zatímco hubeného muže nechal dál přešlapovat v chodbě.

„Jak to tady vypadá?“ pokývl hlavou do stísněného prostoru, kde jeho podřízená pozorovala unavený ibišek stojící na okně. Květina s povadlymi listy vypadala, že ji nikdo nezalil už minimálně týden. „Tady nic moc,“ přiznala.

Přistoupila ke kuchyňské lince a otevřela pár skříněk, než našla hrnek. Napustila do něj vodu a následně květinu zalila. Vyschlý substrát se mírně nadzvedl a pak pomalu klesal, jak spodní vrstvy lačně vpíjely životadárnou tekutinu. „Našla jsem tu jen nějaké firemní sirky z hospod, tak je zkusím obvolat, jestli v některé z nich nepracovala. Táhle v šuplíku je několik zaplacených složenek a to je celé. Kromě větší částky peněz vlastně taky žádná vodítka. A co jste zjistil vy?“

„Že pan majitel má nulovou empatii a taky mě vcelku zajímá, zda mu někdo potvrdí jeho alibi. Ale o tom až v autě,“ otočil se přes rameno do chodby.

„Podezíráte ho?“

Tejc pokrčil rameny a téměř neslyšně zašeptal: „Později,“ s tak výraznou artikulací, aby mu mohla odezírat ze rtů. „Já jsem našel ještě tohle,“ dodal o poznání hlasitěji a zvedl k ní zápisník s telefonními čísly. „Snad nás to posune k někomu, kdo ji zná líp.“

Společně vyšli do předsíně, kde se Krátký opíral o zárubně vstupních dveří a znuděně pozoroval špičky svých bílých sportovních bot.

„Už jsme tady skončili,“ oznámil mu Tejc suše.

„Fajn,“ odtáhl se muž od dveří. „A co bude teď?“

„Až najdeme někoho z její rodiny, přijede si sem pro její věci. Pak to můžete znovu pronajmout,“ řekl Tejc značně jízlivě, ačkoliv pochyboval, že si toho ten emočně plochý jedinec všimne.

„Skvělý,“ zamručel otráveně. „Tak doufám, že to nebude trvat dlouho.“

4

6. prosince 1997

Na město už dávno dosedla tma, když po rozlehlém parkovišti zaplněném autobusy v různém stadiu své existence kráčeli dva muži. Bylo na nich znát, že přesně ví, kam míří, k čemuž jim dopomohly instrukce nervózního vrátného, který se je nejprve pokusil nevybíravě odehnat a teprve, když mu před jeho zarudlým opileckým obličejem zamávali policejními průkazy, zkontroloval a nasměroval je do míst, která byla předmětem jejich zájmu.

Mladší z mužů byl vyšší a širka jeho ramenou i přes černou zimní bundu dávala tušit, že návštěva posilovny je přesně tím pravým koníčkem, ve kterém se našel. Jeho nakrátko střižené slámově žluté vlasy byly teď ukryté pod černou pletenou čepicí, jíž zdobila nenápadná bílá fajfka nad pravým spánkem. Nadporučík Radim Klíma byl v týmu nováčkem a teprve zjišťoval, zda ho takhle práce bude bavit.

Jeho o hlavu menší kolega měl v tomto směru jasno. Takhle práce ho štvala čím dál víc. Jak se ale přibližoval k důchodu, tím víc ho štvala i představa této další životní etapy. Kapitán Stanislav Urban byl našťavaný na spoustu věcí, které mu život chystal, a co chvíli si nervózně hladil špičku svého kníru. Co ho však štvalo úplně nejvíc, byli všichni pachatelé. Když se proto někdo tohoto policejního ekvivalentu tasmánského čerta zeptal, proč tedy dělá kriminalistu, jeho odpověď byla vždy stejná: „Protože mám zsranej smysl pro spravedlnost.“

Autobus číslo devadesát čtyři stál uprostřed druhé řady téměř zaplněného depa. Žádného řidiče na místě za volantem neviděli, tak vůz obešli a našli ho v zadní části autobusu. Jeho holá hlava s úzkým pruhem zbylých šedých vlasů se opírala o boční okénko. Kdyby viděli dovnitř, zjistili by, že byl natažený přes obě sedačky a zlehka klimbal.

Nadporučík Klíma se natáhl a zaklepal na okno těsně vedle řidičovy hlavy.

Muž se otočil a ve žlutém světle pouliční lampy byla v jeho širokém obličejí zřetelně patrná rozmrzelost. Něco říkal a rukou ukazoval směrem k vrátnici. Pak se zase vrátil do původní polohy a opřel svou lesklou pleš o hladkou plochu.

Klíma zaklepal znovu. Teď už muž vyskočil a vztekle se natáhl k malému okénku nad svou hlavou. Když ho otevíral, vykasala se mu tmavě modrá bunda i o několik odstínů světlejší košile pod ní a před policisty tak odhalil kus svého růžového kulatého břicha. „Říkám, že zastávka je támhle a já ještě nákou dobu nevyjždím,“ zahřměl hlubokým hlasem.

„To se hodí. Kriminální policie,“ zvedl kapitán Urban svůj průkaz, „potřebujeme s vámi mluvit.“

Řidič se neochotně vyhrabal ze svého místa a prošel uličkou mezi sedadly. Kriminalisté kopírovali jeho směr zvenčí autobusu. Takto přešli všichni tři až k předním dveřím, které při otevírání zafuněly.

„Kapitán Urban, nadporučík Klíma,“ představil je starší z mužů. Tmavě hnědé vlasy měl již prošedivělé, stejně jako hustý knír pod mírně zahnutým nosem. Když zachytil jmenovku na levé straně řidičovy pracovní uniformy, přimhouřil hnědé oči za velkými skly brýlí s tenkými kovovými obroučkami, aby si text lépe přečetl. „Prý jste jezdil na této lince i včera, pane Markvarte,“ snažil se tou větou ujistit, že informace, které získali, jsou správné.

„Jo. Jezdím celej víkend,“ přitakal muž, který stál na schůdcích před nimi a díky tomu působil ještě mohutněji.

„Někdy kolem půlnoci vystupovala na zastávce Na Výšinách tahle žena,“ zalovil kapitán v náprsní kapse a podal řidiči fotku.

„To je možný,“ zahučel muž, když ji přebíral. „Víte, kolik lidí se mnou jezdí?“ Chvilí si fotografii prohlížel. „Ale jo,“ pokýval hlavou, „tahle jezdí často. Pěkná holka. Včera se mnou jela třetí otočku, takže na té zastávce vystupovala v jednu dvacet tři,“ řekl se stoprocentní jistotou v hlase a svým sdělením o časovém údaji připomínal mluvící jízdní řád.

„Vzpomenete si, kde nastupovala?“

„Jasně. Tam, kde nastupuje nejčastějc. V centru na zastávce U Milosrdnejch.“

„Když vystupovala, byl tam někdo další?“ zeptal se mladší kriminalista.

Řidič nafoukl tváře a pomalu vypouštěl vzduch, jako by mu to mělo pomoci oživit paměť. „Jo,“ vyhrkl náhle rázně, „takovej mladoch.“

„Jak vypadal?“ přidal Radim Klíma rychle další otázku.

„Tak to fakt nevím.“

„Vzpomínejte,“ vyzval ho mladý kriminalista.

„Proč se na to všechno vůbec ptáte? Stalo se jí něco? Nebo snad něco provedla?“ Důraz v hlase nadporučíka Klímy ho najednou přivedl k otázce, která se mu honila hlavou hned na začátku, ale pak jako by na ni zapomněl.

„Byla napadena a zavražděna,“ odvětil kapitán Urban suše. „A to krátce po tom, co vystoupila z autobusu.“

„A do prdele!“ vydechl řidič.

Líp bych to nevyjádřil, prolétlo Urbanovi hlavou.

„Tak jak ten mladík vypadal?“ trval na odpovědi nadporučík Klíma.

Řidič se silnými prsty začal drbat na zátylku a ve zbytcích svých vlasů hledal odpovědi. „To je těžký. Ty mladý kluci jsou všichni stejný.

Vytáhlej, hubenej, džíny, tenisky,“ shrnul svou představu o celé jedné generaci mužů do pár slov. „Když jedu, čumím na cestu. Neprohližím si lidi.“

„Ale občas do zpětného zrcátka nakouknete, ne?“ snažil se kapitán Urban předvést co nej přátelštější tón, který ze sebe vydoloval.

„A tak to víte, že jo,“ řidič se trochu uvolnil a donutil svá ústa s širokými rty k mírnému úsměvu.

„Takže byste ho dokázal popsát?“ učil kapitán Urban lehkou ochotu ke spolupráci, kterou hodlal vytěžit.

„Měl takovej hubenej obličej. Dost ostrý rysy,“ lovil řidič postřehy ze své paměti. „A takový hnědý, nagelovaný vlasy. I v té zimě byl bez čepice,“ dodal vzápětí.

„Uměl byste ho popsát našemu kreslíři? Dost by nám to pomohlo,“ chytil se jeho kusých vzpomínek nadporučík Klíma.

Řidič chvíli mlčky zíral někam za kriminalisty. V tom okamžiku pár řad za nimi jiný řidič nastartoval. Znělo to jako zakašlání člověka s tuberkulózou, než se motor dostal do pravidelného klapání, a k trojici mužů dolétl odér naftových výparů.

„Asi jo,“ připustil muž stojící na schůdcích autobusu. „Ale až tak v pondělí. Po noční skoro celý den prochrápu a jezdím ještě zejtra,“ řekl téměř omluvně.

„To by nám hodně pomohlo,“ povzbudil ho Klíma. „Řekněme v pondělí ve dvě u nás?“

„Kde je u nás?“ zeptal se řidič.

Klíma mu sdělil adresu.

„Tak fajn, ale spíš tak ve tři,“ snažil se muž usmlouvat trochu času navíc na spánek. „Máme novýho souseda, kterej rekonstruuje byt. Asi si staví v obýváku nový Tádž Mahal, protože už mu to trvá čtvrt roku, tak se teď moc nevyspím. Proto se taky dospávám tady,“ dodal omluvně.

Mladý kriminalista přikývl. „V pořádku.“

„Když nastoupil, měl jste pocit, že se ti dva znají? Sedl si třeba vedle ní?“ pokračoval kapitán Urban v konverzaci, která ho zajímala víc než mužův pilný soused.

„Ani ne,“ zavrtěl řidič hlavou. „Vona seděla uprostřed a ten mladoch až vzadu na pětce.“

„Nevzpomenete si, jestli spolu jezdili často?“

„Jak už sem říkal. Vona jezdila celkem často. Jeho jsem si všiml poprvý. Navíc von nastoupil dvě zastávky před ní. Na Komenského. Heleďte, já se ještě musím před šichtou najíst,“ otočil řidič ruku, aby zkontroloval čas na svých náramkových hodinkách.

„Jasně,“ přikývli oba policisté. „Už vás nebudeme zdržovat. Moc jste nám pomohl,“ pokusil se o úsměv starší z kriminalistů. „Takže se uvidíme v pondělí ve tři u nás,“ ujišťoval se a řidič opět přikývl. „Ptejte se na vrátnici na kapitána Urbana nebo nadporučíka Klímu,“ dodal ještě poslední instrukce.

„Jasně,“ zahučel řidič a otočil se, aby zamířil na sedadlo za velkým volantem.

Kriminalisté se vydali zpět přes parkoviště k velké červeno-bílé závoře a za sebou uslyšeli mohutné vydechnutí dveří, když je řidič zavřel.

„Člověku by v tý kose umrzla prdel,“ zahučel otráveně kapitán Urban.